

δα του θεϊκού σου φέγγου και λάφανε μ' αυτή στη γή στην οίκουμένη, που όταν ήρτες πρώτοι σφιχταγκαλιάσανε το λαμπρό σου κήρυγμα, Κορθινοί κι' Αθηναίοι, Σαλονικιοί κι' Εφέσιοι, και Φιλιππίσιοι και Κολλοσηνοί κι' όλοι οι προπατόροι μας, και ξαναγεννηθήκανε και τρανέφανε' και τώρα καταντήσαμε τάποπάτια της Ανατολής, ή πομπή και το περίγελο ιθύνω που χτές ακόμα τρώγανε βελάνια, όταν δέν ετρώγανε τὰ παιδιὰ τους. Ρίξε μια ματιά στη δυστυχία μας, όπου να είναι το όνομά Σου δοξασιμένο κι' εύλογημένο εις τους αιώνες Αμήν.

Ο κήρυκας του Νουμά.

ΜΥΣΤΙΚΟ

(L. Stecchetti)

Μιά αίματοσιτάλαχη πληγή
κρύβω βαθιά στα στήθη,
Που αγάλλι αγάλλι σβύνοντας
στον τάφο μ' αργοφέρονει.
Στη μινυρη θλίψη μου ή καρδιά
σάν το κερί αναλύθη,
Γιατί ή αγάπη μου κρυφή
στα φυλλοκάρδια γέρνει.

Σάν ήλιου φως πασίχαρο
γλυκοθωρό σιμά μου
Τόν πρυφολατρεμένο μου,
σιό πλάι μου διαβαίνει
Κι' άκούω σά σωροβόλιασμα
βαθιά στα σωθινά μου
Χαράς και πόνου όρμη μαζί
να με γοργοπεθαίνει

Άπ' τη στιγμή π' αγάπησα
χωρίς καμμιάν έλπίδα
Τόκλεισα μέσα στην καρδιά
το μαύρο μυστικό μου,
Ποτέ άπ' την τόση φλόγα μου
δέν θέ να νοιώσει άχτίδα
Μηδέ θά μάθει σάν σβυστά
το νεκρικό καημό μου.

Κι' όμως πώς θέλω σάν τον δώ,
θεομή ν' ανοίξω αγνάλη,
Νά του φωνάξω — Σ' αγαπώ
νά! πάρ' τη την καρδιά μου—
Πώς των ματιών του θάθελα
ν' αντίκριζα τα κάλλη
Μ' άχ! τρέμ' ή δόλια μου καρδιά
και σβύνει' ή ματιά μου.

ΝΑΞΙΠΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητέ Νουμά,

Στη ζαχαρίνια κ' εφτάζωμ — έχει και λίγο πιπέρι, μά ίσως χρειαζότανε κοντά στη ζάχαρη — αάποστολική επιστολή του Έρμωνα, του φίλου σου και φίλου μου — δέχομαι τόν τίτλο που μου κάνει την τιμή να μου δίνη — δέ βρίσκω τί ναπαντήσω, γιατί βλέπω κίγώ πώς είναι στενές οι στήλες έφημερίδας για τέτλια ζητήματα. Βαζω λοιπόν τελεία και παύλα στις μεγάλες αυτές κουβέντες, που δέν έβγαλα έγώ στη μέση, άφου μόνο σε παρακαλέσω, έτσι για την ακρίβεια, να βάλης τις ακόλουθες δυο-τρεις σημειωσούλες στο άβρο του φίλου σου και φίλου μου Έρμωνα :

Α'. Αφου «την παλιά άριστοκρατία την είχε ξεχειριάσει το σόι της σκλαβιάς», τη νέα κοινωνία τη νικήτρα που βγήκε άπ' την αρχαιότερη δέ μπο-

ρούμε να την πούμε κοινωνία σκλάβων. Αφου νίκησε κ' έπιασε τόν τόπο της παλιάς, είναι ή κοινωνία των νέων λευτέρων. Κι αυτό χωρίς να ξετάσουμε τί είναι λευτεριά και τί σκλαβιά, που δέ θα βρίσκαμε την άκρη.

Β'. Ότι στη νέα θρησκεία βρίσκανε πολλή παρηγοριά οι δούλοι, σάν άνθρωποι κι αυτοί, είναι πολύ φανερό· μά δέ βλέπω την άπόδειξη ότι οι λεύτεροι δέν τη βρίσκανε την ίδια παρηγοριά. Αφου κιόλας — όπως μπορεί να το δη όποιος θέλει στο πολύ κοινό βιβλίο: La cité antique του Fustel de Coulanges — άφεντάδες και σκλάβοι δέν είχανε μεγάλο χώρισμα ανάμεσό τους, σάν έγεννήθηκε ή Χριστιανισμός, κ' ή νέα κοινωνία εΐτανε πια ζυμωμένη. Βγαίνει λοιπόν πώς ή Χριστιανισμός δέν έγινε ή θρησκεία των σκλάβων, έτσι ειδικά που το θέλει ή Έρμωνα, παρά ή θρησκεία εκείνων που τονέ δέχτηκαν, όποιοι κι αν εΐτανε. Κι άπο τους πρώτους πρώτους ή άριστοκράτης στόν κύβο Διονύσιος ή Άρεοπαγίτης.

Γ'. Ο Σόλωνας που παίνεύεται:

Πολλούς δ' Αθήνας, πατρίδ' εις θεόκτιτον
άνηγαγον πραθέντας κτλ.,
τούς δ' ένθάδ' αύτου δουλήν άεικέα
έχοντας, ήθη δεσποτών τρομευμένους
έλευτέρους έθηκα.

και δείχνει μ' αυτά πώς συμπονάει, δέν ξέρω, μά θαρρώ πώς δέν εΐτανε σκλάβος ούτε λογάριάζε πώς θα δαρθή κι αυτός μια μέρα και θα συμπονεθή παρόμοια.

Δ'. Δέ με πείραζε μένα ή κατηγορία των νοσοκομείων καθόλου, παρά εΐπα ίσα ίσα πώς κίγώ τα τυχαίνουμαι. Και για τη αχριστιανική φιλανθρωπία, που έννοει και καλά να σώση δυστυχισμένους που τους βαρέθηκε ή ζωή έξηγήθηκα πώς δέν υπάρχει τέτλια, παρά μόνο υπάρχει ή γνωστή όλου του κόσμου φιλανθρωπία.

Ε'. Ξέρω πώς κάπια μίσση βγαίνουν άπο μεγάλες άγάπες· μά, θαρρώ, τα μίσση αυτά πάλι τα λένε άγάπες ή πόνους ίσως ή επί τέλους ό,τιδήποτε. Το ζήτημα δέν εΐταν αυτό. Έγώ ρωτούσα την άγάπη που τηνέ βρίσκει μέσ' στις θεωρίες του ή Έρμωνα· την άγάπη και τη συμπάθεια, που είναι του συμπονιάρη Χριστιανισμού.

Αυτά μόνο, αγαπητέ Νουμά, και χειρετίσματα στο φίλο μας. Πέ του πώς όποτε βρώ καιρό, θα καλοδιαβάσω το Νίτσε άφου τόσο τόν αγαπάει μά κι αυτός γι' άτίδοτο του Νίτσε ής διαβάση του Lamennais το Paroles d'un croyant. Και πέ του άκόμη πώς για το ότι οι θεωρίες των Δαρβινιστάδων δέν είναι όπως τό: NaCl — άλάτι κοινό, έρχεται πολύ επίκαιρο έν' άρθράκι στόν τελευταίο «Ιατρικό Μηνύτορα» (του Ρόκκου) για το ξεδιάλεγμα των κορμιών, αν κι όχι σπουδαίο. Κι άκόμη πώς, άφου θέλει να σκετίση το Χριστιανισμό με το εργατικό και οικονομικό ζήτημα, δέχομαι μια χαρά τη γνώμη του κ' εύλογώ το Χριστιανισμό, που ξέρι και κάνει τους σκλάβους ελευτέρους. Και για δες τί όμορφα που το φωνάζουν οι τελευταίες έκλογές στην Άγγλία, της Γερμανίας ή αναβρασμός, ή Ρωσία ή φουρτουνασμένη! Όμως μου φαίνεται πώς στο πρώτο του άβρο, το δουλική δέν είχε σέση με κοινωνικά κ' οικονομικά πράματα, παρά είχε να κάνει με την ψυχή ή το κάτι εκείνο που δέν το ξέρω τί είναι και που δέν το θέλει ή φίλος μας ή αγαπημένος. Τέλος θέλω να του πής — βλέπεις δέν έχανε σωμά οι άπορίες μου — πώς άφου μάχεται το Χριστιανισμό και του φαίνεται πώς είναι ή θρησκεία των σκλάβων, πρί-

πει, για να τόν άφανίση, να ζητάη τη λευτεριά του ανθρώπινου γένους. Αυτός όμως, άφου λέει λευτεριά πώς είναι το να μπορείς να σκλαβώνης τους όμοιους σου, χαρίζει έτσι την αιδωδότη στη θρησκεία των σκλάβων, στο Χριστιανισμό. Μπράβο του και Γειά σου.

I. Σ.

15. 1. 1906.

«LA BALANCE» (VIESSY)

Revue russe littéraire et artistique.

Troisième année.

Chaque mois 80 pages au moins avec dessins et
culs de-lampe originaux. Union postale: un an — 18 fr.
Rédacteur en chef: Serge Poliakoff.

Moscou, Place du Théâtre, Métropole, 23.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο ΒΕΛΙΣ... κτλ.

Ο Βελισάριος είναι δράμα σε τρεις πράξεις παρμένες άπ' τη Βυζαντινή Ιστορία και βραβεμένο, ά δέ γελιέμαι, στο Λατσανείο. Η ρεκλάμα του «Μυστικού της ζωής» μάζωξε άρκετό κόσμο στο θέατρο που τυπικά χεροκρότησε το διαφνοστεφάνωτο έργο. Οι θεατρίνοι παΐζανε όσο καλά μπορούσαν, έν και δέν ξέρω γιατί σ' όλη την παράσταση μου κάνανε την έντύπωση ανθρώπων που κάποιος βάρος μεγάλο πλακώνει το στήθος τους και δυσκολέζει την άναπνοή τους. Ίσως να εΐτανε συγκινημένοι άπ' τη δόξα της διδαχής έργου ένου τόσο φημισμένου συγγραφέα, ή μήπως σε κάθε στίχο που λεγαν έπαιρναν κι άνάσα άνακούφισης; πώς ξεφορτώνουν τάχα κομμάτι άπ' το πελώριο στιχοστίθαγμα που κουβαλούσανε στη ράχη τους. Ποιος ξέρι. Μερικές καλές γριούλες στούς τελευταίους πάγκους της πλατείας καθισμένες θυμήθηκαν τα νειάτα τους όταν πηγαίνοντας στο μακαρίτικο θέατρο «Παραδεισος» χύνανε τα δάκρυα ποτάμι με το συγκινητικώτατο έργο «Πίστις, Έλπίς και Έλεος». Κατά τα άλλα «πλήρης επιτυχία έστειψε κτλ.»

A. Σ.

Γ. Γ. «Α, λησμόνησα! Το έργο είχε ώραϊα... άποθέγματα!»

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΙ ΑΛΛΗ ΕΥΠΟΛΥΓΗ

Φίλε «Ν ουμά»,

Βλέπω και κάποιος Καστελλοριζιώτης — να πούχεις φίλους και στο Καστελλόριζο άκόμα· πολύ μεταδοτική θήναι ή επιδημία σου κι ή Θεός να μας φυλάξη — σου στέλνει μια όνομαστική άπόλυτη του Μιστριώτη. Μά άπο Μιστριώτικες ξυπόλυτες κι άλλο τίποτα. Αφου τις άγάπες, να σου προμηθέσω πολλές. Τώρα με πρώτη φόρτωση λάβε μια παχειά και καλοθερμμένη που μου είναι ή πειδ πρόχειρη. Δέ στην τυλίγω με πολλά χαρτόνια για να την χαρής έτσι ξυπόλυτη καθώς είναι :

Γ. Μιστριώτου, Έλλ. Γραμματολογία Τόμ. Α' Σελ. 604.